

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' Ἀγγελίας καὶ διατριβάς ἰδιαίτεροι συνφωνία
 προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 8.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθήναι, Κυριακῆ, 15 Ἰουλίου 1901.

ΦΡΟΝΙΜΑΤΙΣΘΗΤΕ

Ὁ ἀγνός πόθος τῶν γηνησίων Ἑλλήνων, ὅπως ἴδωσι τὴν προγονικὴν Τέχνην ἀναλαμβάνουσαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς αἰγλήν, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἐξῆρεν ἐπανεὶλημμένως τὸ ἔργον ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ὅπως δῆποτε προσήνεγκον ἢ θέλουν νὰ προσφέρωσι ὑπηρεσίαν τινὰ εἰς τὸ Θέατρον. Ἀλλ' ἐὰν ἐνστικτικῶς ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδειξαν τρανὰ ὄντως σημεῖα ὅτι ἡ ψυχὴ των ἀντιλαμβάνεται ἐνίοτε τὸ ἀληθὲς καλὸν δὲν κατόρθωσαν ὅμως οἱ πλείστοι νὰ διαπλάσωσιν αὐτὴν οὕτως ὥστε νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ἀντικειμενικῶς ἐνόησαν τί ἐστὶ καλόν.

Καλὸν λοιπὸν εἶνε νὰ μὴ νομίζῃ ἕκαστος τῶν ἠθοποιῶν ἢ τῶν μαθητῶν τῶν πολυωνύμων σχολῶν, ὅτι αὐτὸς καὶ μόνος κατέχει τὸ μυστήριον τῆς Τέχνης, καὶ νὰ μὴ θυμῶνῃ ὅταν ἀκούῃ ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τὸν θεωρεῖ κατώτερον τῶν ὄνειροπαλῆσέων του ἢ ἀναγνωρίζει τούτου ἀνωτέρους. Τὸ Θέατρον εἶνε ἡ ἐναργεστέρη ἐκπροσώπησις τῆς Ἐλευθερίας καὶ οἱ πατοῦντες ὅπωςδῆποτε τὸν πόδα των ἐν αὐτῷ ὀφείλουν νὰ εἶνε φιλελεύθεροι. Πρέπει ἀγογγύστως νὰ ὑπομένωσι τὴν κατακρίσιν, ὡς ἐνθουσιῶσιν ὅταν χειροκροτοῦνται ἀκαίρως. Ἡ δρᾶσις αὐτῶν εἶνε δημοσία, καὶ ἐπάγεται ἀναγκαίως τὸν ἔλεγχον, ὅστις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάκρίσιν ὡς καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους μάλιστα ἐραστὰς τῆς Τέχνης, οἵτινες τόσας ἐλπίδας ἀνεπτέρωσαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν συνείδησιν, καὶ ὅσα ἐξυφαίνουσιν ὄνειρα εἰς τὴν φαντασίαν των, ἐπεριμένεμεν περισσοτέραν μετριοπάθειαν καὶ κοσμιωτέραν συμπεριφορὰν, διότι ἐξ ἑνὸς θεωροῦνται μορφωμένοι ὅπως πρέπει ἀφοῦ δεοντικῶς ἡ Πολιτεία καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν ἐφρόντισαν νὰ τοὺς προπαιδεύσωσι, καὶ ἐξ ἄλλου δὲν τοῖς ἐδόθη ἀκόμη, ὡς μὴ ὄφειλε εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξωσιν τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνεκέντρισεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των τὴν μεγαλοφυΐαν. Ἄς ἔχωσιν ὑπομονὴν καὶ θά θαυμασθῶσιν ἐν δέοντι ἐὰν κέκτηνται πραγματικὴν ἀξίαν καθὼς καὶ θά μαξιλαρωθῶσιν εἰς περιστασίν καθ' ἣν ἀποδειχθῶσιν πομφόλυγες. Ἐχουσιν ἀπύλυτον ἀνάγκην νὰ ὀπλισθῶσι με καρτερίαν σταϊκὴν, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπεδύθησαν

εἰς τόσον πολύμοχθον ἀγῶνα· διότι ἐὰν ἦδη μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ παρεκτρέπωνται, ὠθοῦσιν αὐτοὺς ἀθῶαι παρατηρήσεις ἐξ ἐπιπολαιότητος τραχείας κριτικῆς, τί θὰ πράξωσιν ὅταν, ὅμῃ γένοιτο, δαιμονιωδῶς, συμβῆ νὰ σφυριχθῶσιν ἀπὸ φρενιτῶν ἀκροατῆριον; Ἐπειτα οἱ καλλιτέχνηαι προωρισθησαν πρωτίστως νὰ ἐμπεδόνωσι τὴν δημοσίαν τάξιν ἐξευγενίζοντες τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ· ἀλλ' οἱ ἀπειλοῦντες τὴν διασάλευσιν αὐτῆς, δύνανται νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς καλλιτέχνηαι;

Φρόνησις, κύριοί μου, φρόνησις πρὸ παντός.

Πήγασος

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Νέα Σκηνή.

«Οὐτὲ προκειται νὰ καταρριψῶμεν καλαισθητικὰς καὶ σκηνακὰς παραδόσεις, διότι ποτὲ δὲν εἶχομεν ὡς πρὸς τὸ θέατρον τοῦλάχιστον, εὐρισκόμεθα, ἀφ' ὅτου ἤρχισαμεν νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι ὑπάρχομεν, εἰς τὸ πυκνότερον σκότος.

«Ἄστυ» Κων. Χρυστομᾶνος»

Προσεπάθησα προχθὲς νὰ δεῖξω, ὅτι ἡ Δραματικὴ Σχολὴ κανένα λόγον ὑπάρξεως δὲν ἔχει, ἀφοῦ καμμίαν ὠφέλειαν φύσει δὲν δύναται νὰ φέρῃ. Εἶμαι καταδικασμένος νὰ συζητήσω καὶ περὶ «Νέας Σκηνῆς». Κατ' αὐτὴν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἄνω χωρίον, θέατρον δὲν ὑπάρχει. Γνωρίζετε ὅμως τί εἶνε θέατρον, Κύριοι; Ἀναπαράστασις τῶν ἰδεῶν τοῦ νοῦ καὶ τῶν παθημάτων τῆς ψυχῆς. Φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον ὁ ἠθοποιὸς καὶ τότε λέγεται ἰδιοφυΐα, ὅταν τόσον καλὰ σὰς ἀναπαριστᾷ τὰ πράγματα. Ὅστε κατορθώνει νὰ αἰρεσθε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ νὰ συγγέετε τὴν ψυχὴν σας μετὴν ἰδικὴν του· π. χ. νὰ καταρᾶται, καὶ νὰ νομίζετε ὅτι κρημνίζει ὁ κόσμος, νὰ γελᾷ, καὶ νὰ νομίζετε ὅτι γελοῦν καὶ οἱ τοῖχοι, νὰ θυμῶνῃ, καὶ νὰ νομίζετε ὅτι τρέμει ἡ γῆ, νὰ σὰς ἀγριοκυττάξῃ, καὶ νὰ νομίζετε ὅτι τὰ βλέμματά του σὰς μπαίνουν μέσ' στὴν καρδίαν σὰν δίστομα μαχαίρια, ὅταν σὰς γλυκοκυττάξῃ, νὰ νομίζετε ὅτι σὰς χαυδεύει καὶ σὰς περιλούει με κάτι, ὅταν ἐρωτοτροπῇ, νὰ νομίζετε ὅτι πραγματικῶς ἔχει τὸν ἐρωμένον της πρὸστά της, ὅταν παριστᾷ στρατηγόν, νὰ νομίζετε ὅτι κάθε λόγος του

εἶνε συμπτωτοκρότησις, ὅταν σὰς παριστᾷ δούλον, νὰ ἀνατριχιάξῃ ἡ κεφαλὴ σας ἔκτὸς τὴν κτηνωδίαν, ὅταν σὰς παριστᾷ δεσπότην, νὰ λυσσάτε κλ. Ὅταν ὁ ἠθοποιὸς φθάνῃ τὸ σημεῖον τοῦτο, δὲν εἶνε πλέον κοινὸς βροτός· ἀν μάλιστα πιστεύσετε τοὺς σχολαστικὸς φιλοσόφους, κύριοι λέγουσι ὅτι τὰς στιγμὰς αὐτὰς ἄλλη ψυχὴ μπαίνει εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Τώρα σὰς ἐρωτῶ: ὅταν παρέστην ἡ κ. Παρασκευοπούλου τὴν Τόσκαν, δὲν ἐσπάραξε ἡ καρδιά σας στὴν τρίτην πράξιν, ὅπου βασανίζεται ὁ ἐρωμένος της; ὅταν παίζῃ τὴν Μήδειαν, δὲν φρικιάτε; ὅταν παίζῃ τὸ Φρού-φρού, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι γελοῦν καὶ οἱ τοῖχοι; Ὅταν ἡ Βερόνη μελαγχολῇ εἰς τὸν Σιδηρουργόν, δὲν τὴν κλαίει ἡ ψυχὴ σας; Ὅταν ἐπαίζοντο ἄλλοτε οἱ «Λησταί» τοῦ Σχίλλερ, δὲν ἐλυπᾶσθε, δὲν ἀπελπίζεσθε, δὲν ἐγίνεσθε ἀμέσως μετ' ὀλίγον οἱ μεγαλειότεροι ἀναρχικοὶ τοῦ κόσμου; Δὲν ξέρω ποῖοι ἐπαίζαν. Καὶ τοῦτο εἶνε μίαν ἀκόμη ἀπόδειξις, ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος. Ἐνθυμοῦμαι περίσου ὅταν ἐπαίζετο εἰς τοῦ Τόσχα τὸ «Ἐπὶ τοῦ Καταστροφώματος» ὅτι ὁ ὑποδόμενος τὸ κύριον πρόσωπον, χῆρος, μοῦ ἀφῆκεν αἰώνιον ἐντύπωσιν· νόστιμον θὰ εἶνε νὰ ἦτο ὁ Παντόπουλος καὶ νὰ μὴ τὸ ξεῦρω. Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον ἐπαίζετο ἡ «Ψυχοκὸρη» ὅταν ὁ Κρικέλας, ὁ ληστής, ἐπληγώθη, ἐνόμιζα ὅτι ἐβλεπα ἀληθινὰ ἐτοιμοθάνατον ἄνθρωπον. Ὅταν ἐπαίζε ἡ Δις Ἀρνωτάκη τὴν ἀθιγγανίδα στὴν «Ἐσμέ», τί τῆς εἶπετε; εἶχε τίποτε τὸ μὴ φυσικόν; Ὅταν ὁ θίασος τῆς κ. Παρασκευοπούλου ἐπαίζε περίσου «Πέτρον τὸν Μέγαν», δὲν ἐβλέπατε μπροστά σας χειροπιαστὴν ὄλην τὴν δεσποτείαν καὶ τὴν κτηνωδίαν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Ρωσίαν; Καὶ οἱ ἠθοποιοί, οἱ τότε ἀποτελοῦντες τὸν θίασον τῆς κ. Παρασκευοπούλου, δὲν ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε ἰδιοφυΐαι. Ὅταν ὁ Ταβουλάρης, προχθὲς στὸν «Θελλόν», ἐμβῆκε στὴν σκηνὴν, δὲν ἐνομίζετε ὅτι ἔτρεμε τὸ θέατρον; ἐνθυμείσθε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας τῆς γυναικὸς του τοῦ εἶπεν «Ἡ προδίδουσα τὸν πατέρα της, θὰ προδώσῃ καὶ τὸν σύζυγόν της», ἐνθυμείσθε ἐκείνην τὴν σκηνὴν; Μὰ γιὰ νὰ κάνουμε καὶ συγκρίσεις, ἐνθυμείσθε τὸν θίασον τοῦ Γονζάλες τὸν Ἰταλικόν; Διέπρεπεν ὁ Ἀνσέλμης ἐνθυμείσθε τὴν ἠθοποιίαν του τὴν δαιμονιώδη, ὅχι τὴν μουσικὴν του ἰκανό-

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖοταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μετὰδοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικά (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσχηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλευρῶς Ἀγίας Κυριακῆς)

τητα, ἀφῆστέ τὴν αὐτὴν· δὲν τὸν περνοῦσε ὁμοῦς ἡ Παρακκευοπούλου εἰς τὴν «Τόσκαν» καὶ ἡ Βερῶνη εἰς τὸν «Σιδηρουργόν»;

Ὁ κριτικὸς τοῦ «Ταχυδρόμου Κωνσταντινουπόλεως» ἔγραφε περίσῳς ὅτι ὁ Ταβουλάρης εἰς τινὰ σημεῖα ὑπερέβη τὸν Μουνέ Σουλὺ εἰς τὸν «Ὁθέλλον».

Ἐπάρχει λοιπὸν ἐν Ἑλλάδι θέατρον ἢ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ «πυκνότερον σκότος»; Συνεχίζω εἰς τὸ ἄλλο.

Κλέων Κουταβάκης

ΕΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ...

Ἐπαίχθη τέλος πάντων τὴν παρελθούσαν Τρίτην καὶ ἐπανελήφθη τετράκις ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἡ τόσον πολὺ προκαλέσασα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ ἀθηναικοῦ κοινουῦ τετράπρακτος φάρσα τοῦ γερμανοῦ συγγραφέως Karl Lauffs.

Ἡ ἀργοπορία τοῦ θιάσου δικαιολογεῖται πραγματικῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ εὐσυνειδήτου προετοιμασίας κόπων καὶ ἐξόδων, ἀμειψθησομένων ἐννοεῖται, ἀφοῦ ἡ ἐπιτυχία τῆς κωμωδίας αὐτῆς ἐξησφάλισε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφετεινῆς θεατρικῆς περιόδου τοῦ θιάσου Ταβουλάρη-Παντοπούλου.

*Ἄν καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν θὰ μᾶς διαψεύσῃ, παραθέτομεν ἐν τούτοις ἀπλῆν εἰσῆγησιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν χάριν ἐκείνων οἱ ὅποιοι δὲν ἔσπευσαν ἀκόμη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ χαριτωμένου προϊόντος τῆς γραφίδος ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων γερμανῶν συγγραφέων.

Ἡ σκηνὴ ἐν Βερολίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σταίνκοφ πλουσίου γαιοκτήμονος καὶ ἀρχηγοῦ οἰκογενείας ἀποτελουμένης ἀπὸ δύο ἀκόμη άτομα, τὴν δευτέραν σύζυγόν τοῦ Εἰρήνην καὶ τὴν θυγατέραν τοῦ Ἐμμαν.

Ὁ κύριος Σταίνκοφ ὁ ὁποῖος ἔχει ἀφορμὰς νὰ μὴ εἶνε καὶ τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ

τὸν δεύτερον γάμον τοῦ, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ δι' ὀλίγους μῆνας τὸ Βερολίον διὰ νὰ προλάβῃ συζυγικὸν παράπτωμα τὸ ὁποῖον φαντάζεται ἐπαπειλούμενον, διότι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἔχει περιέλθῃ ἐπιστολὴ τῆς κ. Στάϊνκοφ ἀπευθυνομένη εἰς ἕνα νέον Καίσαρα Σμέτιγγ ἀγαπῶντα τὴν δεσποινίδα Ἐμμαν, γραμμένη δὲ τοιοῦτοτρόπως ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμπνέῃ ἀνησυχίας εἰς ἕνα ζηλότυπον σύζυγον.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀναβάλλεται οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ κ. Σταίνκοφ ἀναχωρεῖ οἰκογενειακῶς διὰ τὰ λουτρά ἐμπιστευόμενος τὴν οἰκίαν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἐρνέστον Λίδερς φοιτητὴν τῆς ἱατρικῆς μὲ πολὺν τρυφερὰν καρδίαν ὁ ὁποῖος ἔχει προωρισθῆ καὶ ὡς μελλῶν σύζυγος τῆς δεσποινίδος Ἐμμαν.

Τὸν Ἐρνέστον ἔρχεται νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν πλῆξιν τῆς μονώσεως καλαῖδς γνώριμός του, ὁ ὑπὲρ τῆς Γιάννης, ὅστις τὸν ἀπαλλάττει συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς δυσἀρέστους συνεπειὰς μιᾶς ληξιαρχεῖου συναλλαγματικῆς τὸν συμβουλεύει δηλαδὴ νὰ προμηθευθῇ χρήματα ἐνοικιάζων κατὰ δωμάτια τὴν εὐρύχωρον οἰκίαν τοῦ θεῖου του. Ἡ πρότασις μετὰ τινὰς δισταγμοὺς γίνεται δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγον ἡ οἰκία τοῦ δυστυχοῦς Σταίνκοφ μεταβάλλεται εἰς ἐνδιαίτημα παντὸς εἶδους λογικῶν ζώων καὶ ἀντιπροσώπων διαφόρων ἀπογρῶσεων.

Ὡς πρῶτος ἐνοικιαστὴς ἔρχεται ὁ μουσουργὸς Κρενλάϊν, καλλιτέχνης μὲ πολλὰ νεῦρα καὶ μὲ μίαν θεατρικὴν ἀποτυχίαν εἰς τὴν ῥαχιν συνέπεια τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ἀηδία τοῦ πρὸς πᾶν σχετιζόμενον μὲ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ θέατρον Μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθώνουν νὰ τὸν κρατήσουν, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὰς καλλιτεχνικὰς ῥωγὰς τοῦ δευτέρου ἐνοικιαστοῦ Κνέπφλερ, κοινωνικοῦ παρασίτου, τρεφομένου ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν ξιπαζομένων ἀπὸ τὴν κομψὴν καὶ ἀμειψτον περιβολῆν του.

Ὁ τρίτος ἐνοικιαστὴς εἶνε ἡ ὠραιότατη ἀοιδὸς τῆς ὀπερέτας δεσποινὶς Φιφὴ Ὁρτάνσκα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρνέστος δίδει δύο ἐπιπλωμένα δωμάτια ἀντὶ ἐνοικίου δέκα μάρκων μόνον κατὰ μῆνα.

Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς οἰκίας καταλαμβάνει ἡ οἰκογένεια Μπένδερ, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς εἶνε ὁ γηραιὸς εἰσοδηματίας Ἀλδαβέρτος Μπένδερ, πιστὴ εἰκὼν σωκρατείου μορφῆς, καὶ σύζυγος μὲ ὑπομονὴν ἰώθειον ὑποφέρων τὰς ζηλοτύπους ἐπιθέσεις τῆς γηραιᾶς «ψιφίας» Βερενίκης. Τὸ τελευταῖον πρόσωπον τῆς κωμωδίας εἶνε ἡ δεσποινὶς Εὐᾶ Μπένδερ χάριν τῆς ὁποίας πολὺ ταχέως λησμονεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐρνέστου ἡ ὠραία Φιφὴ.

Καὶ ἀρχίζει ἡ κωμωδία.

Ὁ γέρω Μπένδερ εὐρίσκει τὴν Φιφὴν κατὰλληλον ἡρωίδα διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ πρῶτον περιπετειῶδες κεφάλαιον ἐνὸς δονζουανικοῦ μυθιστορήματος τοῦ ὁποίου ὠνεῖρευετο πάντοτε νὰ γίνῃ ἥρωας.

Ὁ μουσουργὸς Κρενλάϊν ζητεῖ ἐμπνευσιν διὰ νέον μουσικὸν ἔργον καὶ τὴν εὐρίσκει εἰς δύο μπουκάλια σαμπάνιας, τὰ ὁποῖα τοῦ προμηθεύει ὁ Γιάννης ἀντὶ εἰκοσι μάρκων ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τῆς οἰκίας.

Ὁ Κνέπφλερ ὑφίσταται τὰς καταδιώξεις ἐνὸς ἀδικοῦτου δανειστοῦ καὶ τῆς πρῆξιν ση- τονοικοκυρᾶς του, τῆς ὁποίας τὴν κόρην... ἐγκατέλειψεν ἀφοῦ πρῶτον ἔφαγε τὰ ἐνοικία τῆς μαμᾶς. Ἡ δεσποινὶς Μπένδερ εὐρίσκει ἀρκετὰ νόστιμον τὸν Ἐρνέστον καὶ οἱ ἀρραβῶνες πολὺ ταχέως ἔρχονται νὰ ἐπισφραγίσωσιν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Φιφὴ διασκεδάζει μὲ τὰς ἐρωτοτροπίας τοῦ γέρω Μπένδερ καὶ ἐν γένει ἡ οἰκία τοῦ δυστυχοῦς Σταίνκοφ κατανατᾷ «μπάτε σκύλοι ἄλεστε», μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τ' ἄλεστικά πληρώνονται καὶ πολὺ ἀκριβὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν σαγηνευθέντα Δὸν-Ζουὰν διὰ τῆς ἐξοφλήσεως ἐνὸς λογαριασμοῦ 480 μάρκων δι' ἐν

θεατρικὸν κοστοῦμι τῆς Φιφῆς· διὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐχρειάσθη νὰ ἐνεχυριασθοῦν τὰ κοσμήματα τῆς κ. Μπένδερ, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της κατορθώνει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ μίαν πλαστὴν ἐπιστολὴν ἐξεγείρουσαν τὰ ζηλότυπα ἐνστικτὰ της, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ γευματίσῃ μὲ τὴν Φιφὴν.

Ἡ πλοκὴ τοῦ ἔργου προβαίνει οὕτω μέχρι τέλους (ὅτε ἐπέρχεται καὶ ἡ φυσικωτάτη λύσις) μὲ ἀφρονίαν παρεξηγήσεων καὶ πλοῦτον κωμικῶν ἐπισηοδίων μετὰ θαυμασίας τέχνης συνερραμμένων. Εἶνε ἡ τελειότερα φάρσα ἐξ ὅσων ἀνεπιβάσθησαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς ἔργων τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ συννεπῶς μὲ σκηνὰς καὶ εἰκόνας ἀντιγεγραμμένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ φυσικοῦ, μὲ καλλιτεχνικὴν δεινότητα σπανίαν.

Ἡ μετάφρασις, ὀφειλομένη εἰς τὸν κ. Κωνστ. Πετρίδην, δὲν εἶνε δυστυχῶς ἀνταξίαν τοῦ ἔργου· εἰς τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην πρᾶξιν μάλιστα καθίσταται πολὺ ἀνιαρὰ, ἐλάττωμα μολὶς καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ ἔργου ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως. Ἡ εἰς μίαν μετάφρασιν ἀπόδοσις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πρωτοτύπου ὑποθέτομεν ὅτι οὐκ ἦν ἔργον εὐχερὲς οὔτε τοῦ τυχόντος.

Ὁ θιάσος Ταβουλάρη-Παντοπούλου κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τελειὰν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ἦν καὶ κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Ὁ Παντόπουλος ὡς Μπένδερ κατενθουσιάζει. Ἐπίσης ἡ κ. Φύρστ ὡς σύζυγός του παίζει λαμπρὰ, ἂν καὶ κόπτη ὄλους τοὺς ρόλους τῆς μετ' ὀλίγον φαλλίδι· ὡς κυρία Μπένδερ ὁμολογουμένως εἶνε ἀπαραμίλλος. Ἡ κ. Χαρίκλεια Ταβουλάρη ὡς Φιφὴ παίζει μετ' ἰδιαίτου χάριτος καὶ τέχνης. Ὁ κ. Καράκαλος ὡς Κρενλάϊν ἀμίμητος ἰδίως τὴν στιγμὴν ποῦ διηγεῖται τὰ δεινὰ του. Ἐπίσης ὁ κ. Σπ. Ταβουλάρης. Ὁ κ. Βενιέρης ὡς Ἐρνέστος παίζει πολὺ ἐπιτυχῶς ἰδίως εἶνε ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν φυσικότητά του ἡ ὁποία τὸν διακρίνει εἰς τοιοῦτου εἶδους ἔργα. Ὁ κ. Χέλμς εἰς τὸν Γιάννην εὗρεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀληθεῖς ρόλους του. Εἰς τὴν κ. Σταίνκοφ θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι θὰ ἔκαμε περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἐὰν ἐπαίξεν ὀλίγον ζωηρότερον. Ἡ κ. Καίτη Βασιλοπούλου ὡς Εὐᾶ, ὁ κ. Φιλιππίδης ὡς Κνέπφλερ, καὶ ὁ κ. Νέζερ ὡς Πούλθερμαν, ἐπαίξαν ἀρκετὰ καλά.

Ὁ Τροβαδοῦρος

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ακριβῶς ἐναντι Χρηματιστηρίου

Πλοῦτον δερμάτων καὶ ἀπειρίαν χρωμάτων εὐρίσκετε, πρωτοφανὲς δὲ γούστο καὶ φόρμες, χάρις εἰς τὸν ρέκτην διευθυντὴν του. Ἀπλῆ ἐπίσκεψις ἐπισφραγίζει τ' ἀνωτέρω.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἀδελφῶν Α. Ρακοπούλων

180 καὶ 182 Ὁδὸς Αἰόλου 180 καὶ 182

Ἐν Ἀθήναις.

Μεγάλη ἀποθήκη χάρτου ὅλων τῶν εἰδῶν. Γραφικῆς ὕλης συλλογὴ πλουσιωτάτη.

Τὰ μόνον Κατάστιχα Λογιστικὰ εἰς στερεότητα καὶ καλλιτεχνίαν ἀπαράμιλλον.

Ἐργοστάσιον φακέλλων.

Τυπογραφεῖον καὶ Γραμμογραφεῖον.

Σφαῖραι ὑδρογείου ὄλων τῶν μεγεθῶν.

Λίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ ἀριστοῦχου. 38 — Ἱπποκράτους—38

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Ὁ καύσων εἶνε ἀφόρητος πλέον.

— Καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ὁ κόσμος κάθειται κλεισμένος εἰς τὸ σπήτι του.

— Καὶ μόνον τὴν νύκτα ἐξέρχεται διὰ τὴν ἀπορροῆσθῆ ὀλίγον.

— Ἐνεκα τούτου ἤρχισεν ἀθρόως νὰ πηγαίνῃ εἰς τὰ θεάτρα.

— Εἰς τὸ θέατρον «**Νεαπόλεως**» ἐπανεληφθησαν ἡ «**Ἀνδρέϊνη**», «**Νὰ τὸ λέμε;**» καὶ ἡ «**Ἀρτεμις Δὲ-Λύς**».

— Τὴν Πέμπτην διεκόπησαν αἱ παραστάσεις ἔνεκα τῶν γενικῶν δοκιμῶν τοῦ «**Σαμπινιὸν**» μετὰ τὸ στασιόν.

— Τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἐμφάνισις ἐγένετο προχθές.

— Ὁ «**Σαμπινιὸν**» εἶνε εὐφυστάτη κωμῶδι τῶν Φεδῶ καὶ Δεσβαλλιὲ εἰς τρεῖς θαυμασίας πράξεις πλήρεις κωμικῶν σκηνῶν.

— Μετὰ τὰ χαριτωμένα ἐπεισόδια τῶν νεοσυλλέκτων.

— Ἡ μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν ἐν Σύρῳ δικηγόρον καὶ δαφνοστεφῆ ποιητὴν κ. Μ. Ζώραν, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐργαζομένων τόσον ὑπὲρ τοῦ ἑλλην. θεάτρον.

— Τὴν ἔκαμην ἐκ τοῦ γαλλικοῦ χειρογράφου.

— Διὰ τὸ ὅποιον πολλοὶ κατεβλήθησαν κόποι καὶ πολλὰ διετέθησαν μέσα πρὸς ἐξεύρεσιν.

— Αἱ νέαι σκηνογραφίαι τοῦ θιάσου πολὺ καλά.

— Καθὼς καὶ αἱ καινουργεῖς στρατιωτικαὶ στολαὶ ὄλων τῶν ἠθοποιῶν.

— Πολὺ κομψαί.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἐν μέσῳ τοῦ ἀδιαπτώτου γέλωτος τῶν θεατῶν καὶ τῶν παρατεταμένων χειροκροτημάτων τῶν.

— Ὁ Τασόγλου, ὡς Σαμπινιὸν, ζωγράφος καὶ ὁ Νίκας ὡς Λουκιανός, ἐκλαμβανόμενος κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ὡς Σαμπινιὸν, ἐπαίξαν μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Ὁ Σταυρόπουλος, ὡς Μαγκλάρας, λοχαγός, μετὰ τὸ νευρικό πτέρνισμά του, ἐπαίξει λίαν ἐπιτυχῶς.

— Τὸ παράστημά του λαμπρὸν δι' ἀξιωματικὸν καὶ τὸ ὕψος του, ὕψος εὐσυνειδήτου ἀξιωματικοῦ τοῦ καθήκοντος.

— Ὁ Ἀπέργης, ὡς Βαροδάλλαχος, ὁ Μέγκουλας, ὡς Σκάφας, ἀνθυπολοχαγός, ὁ Ἰωαννίδης, ὡς Σαδόγιας, λογίας καὶ ὁ Σκορδίλης, ὡς Πανωμίτης, δεκανεύς, πολὺ καλοί.

— Ὁ Ρούσος, ὡς μεσίτης τοῦ Χρηματιστηρίου, ἐφεδρὸς, μετὰ τὴν ἰδιότροπον φυσιογνωμίαν του καὶ κατόπιν ὡς κουρεὺς τοῦ λοχαγοῦ, ἀπαράμιλλος.

— Ὁ Βεάκης, ὡς δημοδιδάσκαλος, ἐφεδρὸς, πολὺ χαριτωμένος.

— Μετὰ τὸν γραμματικὸν του κανόνα τῶν εἰς ἀνα καὶ ἐλα θηλυκῶν ἀπολαύσεως καὶ γλυκύτητος σημαντικῶν, οἶον καρβάνια, κουραμάνια, Ἀντριάνα, σαρόδρα κλπ. πλὴν τῶν διάνια καὶ βαρέλα, τὰ ὅποια εἶνε πικρότατα.

— Οἱ θεαταὶ κατεχειροκρότησαν τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Ὁ Κουκουδάκης, ὡς πρίγκηψ μετὰ τὴν γαλλίζουσαν προφορὰν του, ὁ Χέλμης, ὡς Πιπέρης καὶ ὁ Κλημανιώτης ὡς Ζαλίμπας, ἐφεδρὸι, καλοί.

— Αἱ κ.κ. Νίκα, Μέγκουλα καὶ δις Ρούσσο, πολὺ χαριτωμένοι.

— Ἡ κ. Ἑλένη Χέλμη, ὡς Ἀνέττα ὑπηρετρία, ὑπεδύθη τὸν ρόλον τῆς μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας.

— Μετὰ τὸ βλακῶδες χωρικὸν ὕψος τῆς.

— Μετὰ τὸ πᾶθημά τῆς καὶ τὸν φόβον τῆς νὰ μὴ... στραβοπατήσῃ, ἦτο ἐξοχος.

— Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἐπὶ σκηνῆς καὶ ὅλοι ἐξ ἀναλογίας μετὰ τὸν ρόλον τους.

— Ἐπανεληφθῆ χθὲς μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας καὶ ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου.

— Αἱ τιμαὶ ὑψώθησαν ὀλίγον, καὶ πολὺ δικαίως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμπόδισε τὸν κόσμον νὰ συρρεύσῃ ἀθρόως ὅπως πάντοτε.

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται ὁ «**Σαμπινιὸν**» μετὰ τὸ στασιόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπαναλαμβάνεται δὲν εἰξεύρομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ πόσας ἡμέρας.

— Διότι ἤρесе πολὺ.

— Λίαν προσεχῶς «**Φύρδην-Μίγδην**» Κλεώπα καὶ Δεστοῦνη.

— Εἰς τὸ θέατρον «**Ὀμοιοῖα**» ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος ὁ «**Δὸν Κιχώτης**».

— Ὁ Κοτοπούλης, ὡς Κιχώτης καὶ ὁ Σταματόπουλος, ὡς Σάντσος ἦσαν ἀπαράμιλλοι.

— Ὁ κόσμος τοὺς κατεχειροκρότησεν.

— Ἐλαβε χώραν ὁμοῦ τὸ ἐξῆς:

— Ὁ ὑποβουλευὸς παρέτρεψεν ὅλους ἀκουσίως μερικὰ φύλλα ἐκ τοῦ βιβλίου καὶ ἐξηκολούθησεν ὑποβάλλων παρακάτω.

— Οἱ ἠθοποιοὶ μὴ ἀκούοντες τὸ μέρος τῶν τὰ ἔχασαν καὶ ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ὁ κόσμος ἤρχισε ν' ἀδημονῆ καὶ ὀλίγον δεῖν νὰ τοὺς ἀπεδοκίμαζεν.

— Ἐὰν δὲν συνέπιπτε νὰ ἔχῃ μέρος ὁ Τσοῦκας μετὰ τὸν Σταματόπουλον.

— Οἱ ὁποῖοι, ἕως ὅτου νὰ συνέλθῃ ὁ ὑποβουλευὸς ἐκ τῆς συγχύσεως, ἤρχισαν νὰ λέγουν λόγια ἀνήκοντα εἰς τὴν ἔμπνευσίν των.

— Καὶ οὕτω ἐκράτησαν τὸ ἔργον καὶ ἀπεσόθησαν τὴν φοβερὰν χασμωδίαν.

— Ταῦτα συμβαίνουν, διότι οἱ ἠθοποιοὶ βγαίνουν πάντοτε ἀμελέτητοι εἰς τὴν σκηνήν.

— Διὰ τὸ ὅποιον προσβάλλονται, ὅταν τοὺς τὸ εἶπῃ κανεὶς.

— Μελέτη λοιπόν, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἠθοποιὸς νὰ κρατῆ καὶ μόνος τὸ μέρος του, διότι αἱ τοιαῦται ἀνωμαλίαι συμβαίνουν ἐνίοτε εἰς τὸν ὑποβουλεύαν.

— Ἐχομεν ἀρκετὰ παραδείγματα.

— Κατόπιν ἐπανελάθον τὴν «**Πεθερὰ**» μετὰ τὴν ἀμίμητον κ. Κοτοπούλη καὶ Ἀραποσίτην τὸν συμπαθῆ καὶ ἀγαπητὸν κωμικὸν Σταματόπουλον.

— Ὁ ὁποῖος παίζει πολὺ ὠραία εἰς τὸ ρόλον του.

— Καὶ οἱ Κοτοπούλης, Δαμάσκος, Σταματοπούλου καὶ δις Μ. Κοτοπούλη ἐπαίξαν καλά.

— Ἐπανελάθον τὸν «**Δὸν Κιχώτην**» μετὰ μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν καὶ μετὰ ὅλα τὰ ἄσματα, τὰ ὅποια παρελήφθησαν κατὰ τὴν α' διδασκαλίαν.

— Ὁ Σαρρηγιάννης ἦτο ἀμελέτητος.

— Ἐπαίξαν προχθὲς τὸν «**Μπαρμπά Λινάρδον**».

— Καὶ χθὲς τὸ «**Πίστις**», Ἐλπίς καὶ Ἐλεος.

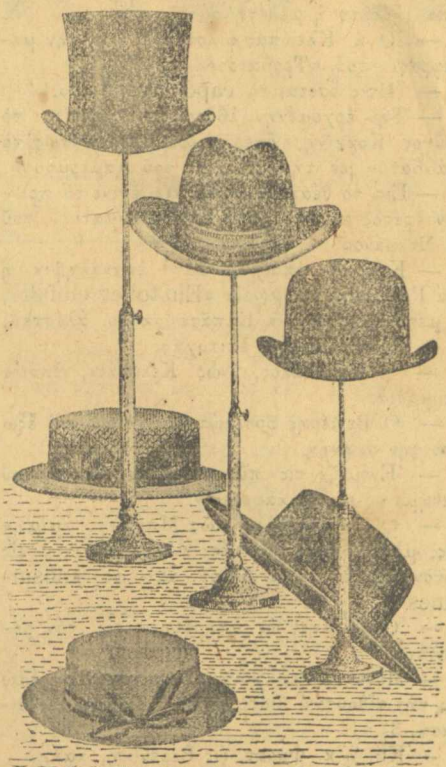
— Ὁ Κοτοπούλης ὡς Παῦλος καὶ ὁ Τσοῦκας ὡς Ἀλβέρτος πολὺ καλοί.

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται ὁ «**Δὸν Κιχώτης**».

— Τὴν παράστασιν ἀνέλαβεν ὁ ρέκτης διευθυντὴς τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ καφενεῖου κ. Ἡλ. Μαρκέας.

— Θὰ γίνῃ λαϊκὴ μετὰ ἡλαττωμένας τὰς τιμάς.

ΙΩ. ΔΙΑΣΙΤΗΣ καὶ Σα

Ὁδὸς Σταδίου ἔναντι Ἀρδακείου

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη ὡς προανηγγειλαμεν ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος ὁ «**Φάουστ**».

— Ἡ ἐν γένει ἐκτέλεσις τοῦ «**Φάουστ**» δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐπιτυχία.

— Λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶνε νέοι καὶ ἄπειροι οἱ πλείστοι ἀρτίσται.

— Ὡς ἐπίσης καὶ ὅτι ἡ νέα ἐμπρέσσα εἶνε πολὺ φειδωλὴ εἰς τὸν ἱματισμόν.

— Φυλάσσει τὰ καλὰ κοστούμια καὶ δίδει τὰ ἐλεεινότερα.

— Ὁ κ. Βλαχόπουλος ἤρесе πολὺ, ἡ δὲ φωνὴ του ἦτο πολὺ καλητέρα τῆς τοῦ κ. Μαντζάρα.

— Εἰς δὲ τὴν σκηνὴν τοῦ σταυροῦ κατὰ τὴν β' πράξιν ἐπανεληφμένα χειροκροτήματα ἐκάλεσαν ἐπὶ σκηνῆς τὸν συμπαθῆ βαθύφωνον.

— Ὅστις συγκεκινημένος ἐδέγετο ταῦτα.

— Καὶ οἱ λοιποὶ ἀρτίσται ἐπαίξαν καλὰ καὶ ὁ τενόρος κ. Antonelli μετὰ τὴν πλήρη γλυκύτητος φωνὴν του.

— Καθὼς καὶ ὡς Μαργαρίτα κ. Μπατσίνι.

— Ἰδιαιτέρας μνηστῆς χρῆζον ὁ κ. Βακαρέλης ὡς Βαλεντίνος καὶ ἡ δις Ὀζιγιὸν ὡς Σίεμπελ, οἵτινες ἐφαλλον λαμπρά.

— Τὸ δὲ le parlate d'amore τῆς δος Ὀζιγιὸν κατεχειροκροτήθη.

— Τὴν Τετάρτην ἔδωκε μετ' ἐπιτυχίας τὸν «**Ernani**» ἐν Πειραιεῖ.

— Καὶ ἐπανεληφθῆ ἡ πεζοδρομία, ἥς ἀποτελεσμα ἦτο νὰ χρυσολογήσῃ ἡ κ. Μπατσίνι.

— Καὶ ὀλίγον δεῖν ν' ἀνεβάλλετο ἡ παράστασις τοῦ «**Φάουστ**» τὴν Πέμπτην.

— Καθ' ἣν ἡ ὀρχήστρα τὰ ἐθαλασσοποίησε.

— Ὁ δὲ φλαουτίστας κ. Κάτσος ἐπαίξεν ἔξω φρενῶν.

— Χθὲς ἐδόθη ὁ «**Barbiere di Siviglia**» τοῦ Rossini μετὰ ἐκτακτὸν ἐπιτυχίαν.

— Ὁ κ. Antonelli ὡς Conte D'Almaviva, ὁ Βακαρέλης ὡς Figaro, ἡ κ. Taddolini ὡς Rosina, ὁ κ. Κυπαρίσης ὡς Don Bartholo, ὁ κ. Φλωριανὸς ὡς Don Basilio καὶ ἡ δις Ὀζιγιὸν ὡς Berta ἐπαίξαν θαυμάσια τὰ μέρη.

— Κατεχειροκροτήθησαν ἡ Arietta τῆς δος Ὀζιγιὸν καὶ ἡ Romanza τῆς κ. Taddolini.

— Απόψε επαναλαμβάνεται.
 — Περατωθείσης τῆς μεταφράσεως τῶν « Ἀλιέων τῶν Μαργαριτῶν » ὑπὸ τοῦ κ. Κλεώπα, ἤρξατο ἡ μελέτη αὐτοῦ.
 — Ὁ κ. Κλεώπας φιλοτεχνεῖ ἤδη τὴν μετάρρασιν τοῦ « Τροβατόρε ».
 — Ἦτις ἔσεται τὸ capo lavoro του.
 — Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα ἀφικνεῖται τὸ ζεῦγος Κοκκίνη, ὅπερ ἐμφανίζεται ἴσως τὸ Σάββατον μετὰ τὴν « Λουκιάν τοῦ Λαμερμούρ ».
 — Εἰς τὸ θέατρον « Τόσσα » ἔγινε τὸ πρῶτον ἐφέτος τὸ ἐπὶ τοῦ Καταστρώματος τοῦ κ. Στεφάνου.
 — Κατόπιν ἐπαίχθη κατ' ἐπανάληψιν ἡ νέα Γερμανικὴ κωμῳδία « Ein toller einfall », ἡ μετονομασθεῖσα « Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε ». — Ὁ τίτλος εἶνε ἐπιτυχής.
 — Ὁ Καρακάλος, ὡς Κρενλάϊν, ἔπαιξε θαυμασία.
 — Ὁ Βενιέρης φυσικώτατος, ὅπως καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνήν.
 — Ἐνόμιζέ τις πῶς συνεζήτει μετ' αὐτοῦ καθήμενος εἰς τὸ καφενεῖον.
 — Ὁ Παντόπουλος, ὡς Μπένδερ, ἀμίμητος, μετὰ τὴν διαφοράν, ὅτι ἀνεγνώριζέ τις εἰς αὐτὸν καὶ ἐν μέρος Λερού ἀπὸ τὸ « nosin-times ».
 — Ὁ Χέλμης, ὡς ὑπηρέτης, εἰς τὸν ρόλον του.
 — Μόνον νὰ μὴ χύνη τὴν σαμπάνια χάμω εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι εἶνε ἴδιως ἀπρεπὲς διδασκ. 3).
 — Καὶ ἡ κ. Φύρστ, ὡς Βερενίκη, καλή.
 — Ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὸ αὐτὸ ὕφος εἰς ὅλους τῆς τοῦ ρόλου.
 — Εἰς τινὰς σκηνὰς καὶ ὀλίγον ὑπερβολικῆ.
 — Ἡ κ. Χαρίκλεια Ταβουλάρη ἔκαμιν ἀρκετὴν ἐντύπωσιν μετὰ τὸ ἰσπανικὸ τῆς κοστοῦμι.
 — Τὸ ὀριότερον μέρος τῆς κωμῳδίας εἶνε τὸ finale τῆς β' πράξεως.
 — Ὅπου λέγει ὁ Παντόπουλος, Βερενικίτσα μου « μαλλί εἶναι ἡ μετὰξί » κρύπτων ὀπισθεν τοῦ καλύμματος τῆς τραπέζης τὴν αἰδὸν Φιφίη.
 — Καὶ μία σατανικὴ σύμπτωσις καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἐρνέστος ἐπιτιμᾷ τὸν Γιάννην διὰ τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν τοῦ Καίσαρος, ὃν ὑπεδέυτο ὁ Θαλασσινός, ὅτε λέγει τῷ Γιάννη μου τὰ ἔκανες θάλασσα.
 — Καὶ ὁ ἀμετανόητος καλαμπουριστὴς φωνάζει ἔχει δίκαιον ὁ Γιάννης, ἔχει δίκαιον, ἀπὸ ἐπέρασεν ὁ θάλασσα-ινός.
 — Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην.
 — Χθὲς ἐδόθησαν « Αἱ δύο ὄρφαναί ».
 — Ἀπόψε « Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε »
 — Ἐρχεται ἐξ Ἀλεξανδρείας προσκληθεῖσα ἡ κ. Ἀργυροπούλου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς διὰ τὸ Ἔθν. Θέατρον.
 — Πιθανὸν νὰ ἐργασθῇ τώρα μετὰ τὸν κ. Κοτοπούλην.
 — Ἡ κ. Παρασκευοπούλου μετέβη ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Κεῖρον.
 — Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἦλθεν ὁ κ. Ζάννος προσκληθεὶς διὰ τὸ Ἔθν. Θέατρον καὶ φεύγει αὐρῖον.
 — Ἀπὸ τὸν Βόλον ἡ κ. Βασιλεία Στεφάνου.
 — Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἡ κ. Ὀλυμπία Λαλαοῦνη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, καὶ οἱ κ. κ. Λαζαρίδης καὶ Ἀγγελάκης.
 — Ἐξ Ἀθηνῶν προσεκληθῆσαν οἱ κ. κ. Μέγκουλας, Νίκας, Τασόγλου, Κ. Χέλμης, Φύρστ, Θαλασσινός καὶ αἱ κ. Νίκα, Μέγκουλα, Δράκου, Φύρστ.
 — Ὁ κ. Παχτίκος ὁ συνθέτης τῶν χορικῶν τῆς Ἰριγενείας ἀφίκετο ἐκ Κ/πόλεως καὶ ἤρχισεν τὴν διδασκαλίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὸ Κατάστημα τῆς ἐταιρίας τῶν ἀρχαίων δραμάτων.
 — Εἰς τὸ θέατρον Διονυσιάδου ἐν Πειραιεὶ ὁ θίασος Ἀλεξιάδου ἔπαιξε τὰ « Βάσανα τοῦ Λέοντος » μετὰ Βωδριγάρ τὸν Χαλκιόπουλον, μετὰ Μονφλακὸν τὸν Ἀγγελάκη καὶ σύζυγον τοῦ κ. Λαλαοῦνη.

— Ἀπηγγέθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγγελάκη ἡ « Νεκρόφια » τῆς Νέγρη.
 — Κατόπιν ἐπαίχθη ὁ « Καλλιτέχνης » μετὰ τὸν Ἀγγελάκη καὶ τὴν κ. Λαλαοῦνη.
 — Τὸ θέατρον γεμᾶτο μέχρι ἀσφυζίας.
 — Ἐπειτα ἡ ἔμμετρος κωμῳδία « Σωκράτης καὶ Ἐανθίππη » μετὰ τὸν Λαζαρίδην ὡς Σωκράτην, Ἐανθίππην τὴν κ. Λαλαοῦνη καὶ Μωρίνην τὴν δα Ράϊνιγκ.
 — Καὶ τὰ « Κορίτσια μας » κωμῳδία μονόπρακτος τοῦ κ. Λαζαρίδου ἠθοποιῶν.
 — Χθὲς ἐδόθη ὁ « Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα » μετὰ Ρωμαῖον τὸν Ἀγγελάκη καὶ Ἰουλιέτταν τὴν κ. Λαλαοῦνη.
 — Μετὰ Καπουλέτου τὴν κ. Δρακάκη.
 — Καὶ παραμὰ τὴν κ. Καζούρη.
 — Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας.
 — Ἀπόψε ἡ « Νόρμα » ἢ τὸ « Σπῆτι » τῆς Κούκλας μετὰ τὴν κ. Λαλαοῦνη.
 — Χέμερ τὸν Ἀγγελάκη, Ράγκ τὸν Ραυτόπουλον καὶ Κρόγσταδ τὸν Λαλαοῦνην.
 — Εἰς τὰς Πάτρας ὁ θίασος τῆς κ. Βερώνη ἔπαιξε τὴν προσπερθεύσαν Πέμπτην τὸν « Φερεδλ » τοῦ Σαρδουῦ κατὰ μετάρρασιν τοῦ κ. Ἀννίου.
 — Φερεδλ ὁ κ. Γεννάδης.
 — Τὸ θέατρον γεμᾶτο μέχρι ἀσφυζίας, ὁ ἐνθουσιασμός ἀπερίγραπτος τοῦ κοινού.
 — Θρίαμβος ! κυριολεκτικῶς.
 — Ἐπαιξε κατόπιν τὰ « Μαλλιά Κουβάρια », τὸν « Γενικὸν Γραμματέα », τὴν « Νιόβη », τὰ ὅποια ἤρσαν παραπολύ.
 — Προχθὲς Πέμπτην ἐδόθη ἡ « Γαλάτεια ».
 — Τὸ θέατρον ὑπέρπληρες, διότι πλὴν τῆς ἐκτιμήσεως, ἧς ἀπολαύει ἡ κ. Βερώνη καὶ ὁ θίασός τῆς, ὁ ἀείμνηστος Βασιλειάδης, ὁ συγγραφεὺς, ἦτο Πατρινός.
 — Τὴν Κυριακὴν ἐδόθη ἡ « Σαφώ » τοῦ κ. Καλαποθάκη.
 — Ὁ κόσμος ἀθρόος ἔτρεξε νὰ χειροκροτήσῃ τὴν κ. Βερώνην.
 — Παρ' ὅλην τὴν βροχήν, ἧτις ἔπιπτε μετὰ τῶν 8 1/2 μ. μ.
 — Εἰς τὸν μονόλογον τὴν ἀπεθέσαν.

Ἡ Τσιμπίδα

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ ΔΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως
234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΑΡΓΥΡΟΧΟΕΙΟΝ

Εὐθυμίου Α. Ζολώτα

Ὅδὸς Ἀγ. Μάρκου ἀρ. 44 (Ὅπισθεν Χρυσοπολαωτίσσης.— Ἀθῆναι.

Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται καὶ ἐπισκευάζονται μετ' ἀκριβείας ἅπαντα τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ Κοσμήματα

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
33. Πανεπιστημίου 33.

Π. Πετεινάτος

ΟΙΝΟΙ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
2.—Βουλῆς—2

ΑΔΕΕ. ΔΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ὅδὸς Θεμιστοκλέους ἀριθ. 1.

Ι. ΣΑΜΟΥΗΛΙΔΗΣ

Ἀθῆναι—Πειραιεύς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐπανεκάμψεν ἐκ τῶν λουτρῶν Αἰδηψοῦ ὁ αἰδεσιμώτατος Π. Σωτηρόπουλος οἰκονόμος τῆς Μητροπόλεως.

— Εἰς τὸ κινεμάτιον τοῦ Σκοπελίτου παρὰ τὸν Σταθμὸν Λαυρίου ὄλα τὰ εἶδη τῶν πούρων Ἀβάνας κλπ. χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

— Ἀπόψε τελοῦνται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἠθοποιῦ Δ. Πολιτάκη μετὰ τῆς δος Αἰμιλίας Πιεράκου τῆς ἐγκρίτου ἐκ Μάνης οἰκογενείας. Τοὺς δακτυλίους θὰ ἀνταλλάξῃ ἡ κ. Φ. Σπυρακοπούλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης καὶ ἐναντι τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὑπ' ἀρ. 12 γνωστότατον ΚΟΥΡΕΙΟΝ τοῦ κ.

Ἰωάννου Μπεράτη

μεταρρυθμισθὲν ὄλων καὶ ἀνακαινισθὲν πρὸ πολλοῦ ἔχει ὀρίσει τὰς τιμὰς αὐτοῦ κατὰ τὸ εὐρωπαϊκώτερον σύστημα, οὕτως ὥστε μετὰ μόνον 35 λεπτὰ ξυρίζεται τις, μετὰ ἄλλα τόσα κείρεται, πλῆσιν δὲ τῆς κεφαλῆς δὲ τῆς κεφαλῆς δι' ἀντιπηκτικῶδους ὑγροῦ ἀντὶ 30 μόνον λεπτῶν.

Περὶ δὲ τῆς ἐν γένει καθαριότητος τῆς πλήρους ἀντισηψίας τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ἐργαλείων καὶ τῆς προθυμοτάτης ὑπηρεσίας μαρτυρεῖ ἡ πολυπληθὴς αὐτοῦ πελατεία.

Συνάμα δὲ κατηρτίσθη καὶ πλήρες

ΤΜΗΜΑ ΜΥΡΟΩΔΕΙΟΥ

διὰ πλουσίας προμηθείας ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῶν Παρισίων Gellé Frèges καὶ Delettretz, ἧτοι: ἀρώματα διὰ μανδύλια (extract), σάπωνας ἀρωματικούς, κοσμητικὰ, σάπωνας φανικοῦ ὀφέως, κτένας, ψήκτρας ὀδόντων, ξυράφια μετὰ ἐγγύθην, πούδρα Ζακύνθου Καταστήματος Βισθάρδη. Ἐπίσης δὲ κατασκευάζεται Κ ο λ ὶ ν ι α ἀρίστης ποιότητος πωλουμένη ἀντὶ 8 δραχ. κατ' ὀκτῶν. Ὅλα δὲ τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα εἶδη πωλεῖ εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμῶν.

Μία δὲ ἀπλή ἐπίσκεψις ἀρκεῖ, ὅπως τις πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω.

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

καὶ ΥἱΟΥ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῆς Καπνικαρέας.

Εὐρίσκονται εἰς εὐθηνότατας τιμὰς ὄλα τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION

Πραγματικὴ ἔκπτωσης 30 %

Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη

ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθῆναι.

Ἐνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβιβάσθησαν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9